

Živoucí perpetuum mobile libereckého Kolosea paní Lenka jen tak mimochodem prohodila, zdali bych nechtěl udělat besedu? A **vykolorovala** přede mnou všechny krásy domáckého, rodinného, útulného a srdečného prostředí pečovatelských služeb pro tělesně postižené v Pavlovicích, kde prý se určitě budu cítit jako doma.

„Pane Peterka, my tu besedu uděláme jako křeslo pro hosta. Návštěvníci se budou ptát a vy jenom odpovídat, takže nemějte z ničeho žádnou obavu.

A pane Františku, ještě tohleto a tamhleto - ňu, ňu, ňu, ťu, ťu, ťu a zejtra to všechno roztočíme, Fanoušku.“

Ať se paní Lenka na mě nezlobí, ale tomuhle se říká - vnutit Eskymákovi ledničku. Já jsem dokázal akorát vyžádat si oddechový čas a zpytovat svědomí.

Ve svých sedmdesáti létech jsem zanechal umělecké činnosti, protože jsem chtěl. A nikdy předtím nějaké estrády, jak se tomu tenkrát říkalo, nedělal, protože nechtěl.

A teď, když konečně nemusím, tak to mám dělat dobrovolně?

A notabene tři čtvrtě roku po návratu z tříletého pobytu v nemocnici!

A v bláhovém přesvědčení, že se to nějak zamluví či v pozici mrtvého brouka přežiji, dopadl jsem jak zemědělcí u Chlumce. A 12. 12. 2004 jsem to tam ze sebe začal ždímat - dvojtečka, uvozovky dole:

„Když jsem na Barrandově spatřil pevnost Francouzské cizinecké legie ve Vietnamu, žasnul jsem jak Alenka na Libereckých výstavních trzích (LVT). Z pytloviny, prkýnek, pilin a papíru vyčarovali fata morganu, která se tvářila strašně nebezpečně, i když se zatím nic nedělo, ale to byl jen klid před bouří.

Prvního natáčecího dne filmu **Černý prapor** - v červnu 1957, zdánlivě od ničeho k ničemu, přebíhal technický personál různých profesí, přecházely hloučky statistů, ale na zemi sedělo, jako by se jich to vůbec netýkalo, deset vietnamských

děvčat. Jedno mělo před sebou dřevěnou hladkou destičku a žonglovalo, zřejmě z dlouhé chvíle, dvanácti skleněnými hracími kostkami.

Ztratil jsem pojem času a vypadly mi oči z důlků, ale jemu nic.

Profesionálními grify kostky shrnulo, srovnalo, destičku odsunulo a další a další – jedna jako druhá, ale pro mě dvojnásobně. Já jsem totiž až do té doby nikdy nespátřil takhle zblízka dva Asiaty pohromadě, šikmé oči, vystouplé lícni kosti, ploský nos, černé vlasy, jedna jako druhá.

A do toho vpadnul jak slon do porcelánu, i když byl jak za groš kudla, mladičký, ale ambiciózní až na půdu, to byl mistr světa a okolí, asistent režie.

A jako předvoj přicházejícího filmového štábu se předváděl jak pomocná stráž VB.

„Tak co, holky, líbíme se vám?“

Jedna z nich něco zaševelila a těch devět s chichotáním horlivě odpřikyvovalo. Jenomže tohle byla odpověď jak od chytré horákyňě.

„Ano, ale co? Tak sakra, holky, nestyd'te se.“

A zase jen ta jedna z nich se osmělila:

„Ste fsichny stejny.“

Tato pevnost se natáčela týden a pak jsme odjeli na třicet dní nonstop do Bratislavy. Na Žitném ostrově, kde se všechny exteriéry natáčely, se náhle uprostřed lesa před námi zjevila na rozloze asi 70 x 100 metrů exotická vietnamská osada z bambusu. Nabitá překvapením – tedy nikoli jak to asi znáte z televizních zpráv:

„Ne - ro - zu - mím“ a čelem vzad,

ale s úsměvem „toprý ten - toprý ten“ – a rozpoutali jsme česko-vietnamské esperanto a v domnění, že lépe porozumí češtině, všichni jsme na ně mluvili zvýšeným hlasem s oboustrannou gestikulací.

„Vietnam - Vietnam - tak! Dobré?“

„Aňo, ale ne tak - tak!“

Že třímetrová rákosová rohož nesmí spočívat na zemi, ale na bambusových vzpěrách ve výši dvou metrů, aby se spící Vietnamec dokázal včas probudit, až maximálně tři metry od něho „přistane“ tyhr! tyhr! - 150kg živé váhy. Ale pozor!

Bude noc - takže i nad slunce jasnější, kdo koho uvidí lépe.

A kromě těch tří metrů volného prostoru nebude mezi nimi nic než úzká rákosová stěna. Zato ale vedle onoho Vietnamce paní Vietnamcová se třemi Vietnamčátky, z nichž jedno bude ještě jen takovéhle -

A to už jsme explodovali:

„Co uděláte?“

A oni s úsměvem a tiše:

„Uteceme.“

Vážený čtenáři, jsem přesvědčený, že proti tomuhle jsou proháněčky v našich tržnicích, když tam „přistane“

„statní cenová inspekce!“,

úplný čajíček.

Do této exotické osady patřilo týden, z rána od půl deváté do oběda, na který odjíždělo, ale už se nevracelo - čtyřicet vietnamských dětiček.

A na moje udivené „odkud jsou“, následovalo stereotypně radostné:

„Ra - ta - va, Ra - ta - va.“